

Chương 13

Nhất Sai Thập Nan

N

hư ở trong tập trước đã nói đến Đơn Chưởng Khai sơn Ngô Hùng, kỳ thư báu vật đã nằm trong tay, nhưng biết không thể thủ đoạt được cho nên tiện tâm đột khởi bèn ném cả bọc kỳ thư xuống hồ.

Đồng thời nhân lúc mọi người bất ý đã nhảy cả người xuống hồ đào tẩu. Những việc này nói tuy dài dòng kỳ thực chỉ xảy ra trong một chớp mắt.

Phương Hiểu Trúc ngọc diện tái đi, mắt mở tròn nộ khí quát lớn:

- Quân ác tặc!

Dứt lời cử hữu chưởng tung theo bọc thư nhằm hấp thu trở lại.

Lại nói về bọc sách vừa ném xuống vừa nhanh vừa mạnh, Phương Hiểu Trúc tuy đã luyện thành Nhất Nguyệt Thần Công nhưng hỏa hầu công lực cũng phải có thêm thời gian tu luyện nữa mới đạt đến hoàn mỹ nên lúc này vẫn chậm một bước, lúc ấy bọc kỳ thư chìm xuống mặt nước, rồi hấp thu kinh lực Hiểu Trúc chỉ đủ để hạn chế lại chìm sâu xuống nữa mà thôi, không cách gì hấp thu cả bọc kỳ thư lên bờ nổi.

Quái Phong Kiếm Khách nhìn thấy hiện trạng bèn hét lên một tiếng rồi cũng tung ra một kinh hư chưởng nhằm xuống mặt hồ trợ giúp Hiểu Trúc thu hồi lại kỳ thư.

Ngọc Phiên Lam Bào Thượng Cung Văn Long cũng không cam chậm người khác bèn tung ra luôn cả song chưởng hấp thu kỳ thư.

Đạo kinh chưởng lực của ba người hội hợp lại lúc ấy mới thấy bọc kỳ thư từ từ trôi lên dần đồng thời những cột nước bị chưởng lực cuốn tung lên trời rồi đổ ập xuống mặt hồ tạo nên những đợt sóng.

Chỉ trong thoáng chốc cả bọc kỳ thư trôi hẫng lên trên mặt nước, rồi đột nhiên vọt thẳng lên không trung bay ngược trở lại vào bờ, nhưng vì lúc này cả ba người ai cũng sợ mất kỳ thư dị vật nên đã vận toàn lực, đã vậy chưởng kinh đã phát ra từ những góc độ khác nhau nên khi bọc kỳ thư bay vọt trở vào bờ đã không theo ý muốn của mọi người mà vút ngang qua đầu họ rơi trên một bụi trúc cách đó ngoài mấy trượng.

Bọn ba người Phương Hiểu Trúc cả kinh không ngờ tới điều này, “Ồ...” lên mấy tiếng rồi người nào người nấy cũng vội vàng thu chưởng lại.

Phương Hiểu Trúc không chậm bước, nhún mình một cái đã cả người vọt lên không trung nhằm hướng bụi trúc lao đi. Lúc chỉ còn cách bụi trúc trong gang tấc bỗng nhiên bị một luồng kinh lực ôn nhu mãnh liệt đẩy cả người trở lại vị trí cũ!

Hiểu Trúc sững sờ cả người, bèn ngược mắt lên, bỗng nhiên khuôn mặt đang cau có ngạc nhiên hiện lên vẻ sững sờ reo lên:

- Lý gia gia!

Rồi cung mình thi lễ.

Dương Sát Lý Thiếu Thần lướt nhanh mỉm cười nói:

- Hải tử, ngươi đạt được những thành tựu như vậy lão phu rất hài lòng!

Nói xong đặt bọc kỳ thư xuống trước mặt Hiểu Trúc.

Phương Hiểu Trúc nghe nói then đỏ mặt lên nói:

- Vãn bối có được thành tựu như hôm nay cũng là nhờ có ân tứ của Lý gia gia!

Hiểu Trúc vừa nói xong, Thạch Tuấn Minh tiến lên một bước nói:

- Lý gia gia!

Chàng ta nguyên vì tự thấy có lỗi trong chuyện chọc ghẹo Phương Hiểu Trúc nên lúc này nói rất nhỏ, sắc mặt không tự nhiên.

Lại chính lúc đó tại trong một lùm cây gần đó vọng ra tiếng nói êm dịu của một thiếu nữ:

- Ca ca, vị Phương Hiểu Trúc này làm sao mà phục trở lại được?

Dứt lời vị tiểu nha đầu Thạch Ngọc Trân bước ra. Câu này không biết cô ta hữu ý hay vô tình, khiến cho Tuấn Minh vừa nghe nói đã không biết phải trả lời làm sao, thần thái bối rối then thùng!

Tiếp đến lại một bóng người từ sau một khóm trúc lướt nhanh đến miệng quát lên tiếng vang như chuông:

- Hai tiểu tặc kia, các người đã làm trò ma quỷ gì?

Thạch Ngọc Trân và Thạch Tuấn Minh vừa nghe thấy tiếng người ấy cả hai trong lòng cả kinh, đứng cúi đầu xuống không dám nói một lời!

Dương Sát Lý Thiếu Thần cười nói:

- Lão đệ, Hiểu Trúc kỳ nhiên vô sự, lão đệ bắt tất trách cứ bọn chúng!

Nói rồi lão dừng lại một chút, quay sang Hiểu Trúc nói:

- Trúc nhi nhanh bái kiến Thạch gia gia!

Hiểu Trúc thực tế cũng đã nghe qua người này, ứng thanh “Dạ..” một tiếng hướng về Nghĩa Đảm Kim Qua Thạch Hoán chấp tay thi lễ nói:

- Vãn bối Phương Hiểu Trúc khấu kiến Thạch gia gia!

Thạch Hoán đỡ Hiểu Trúc nói:

- Phương thiếu hiệp quả là nhân trung long phụng tiểu lão nhi thật không xứng. Vừa rồi tiểu tôn Tuấn Minh và Ngọc Trân đã gây nên những chuyện gì không đúng với thiếu hiệp?

Phương Hiểu Trúc trước đây đã nghe qua Thạch Ngọc Trân và Tuấn Minh tính tình nghiêm khắc của tổ phụ mình, nay Hiểu Trúc diện kiến thấy lão nhân gia này quả nhiên tướng cách uy nghi, thần thái chính trực nên e rằng nếu nói thực ra mọi chuyện thế nào Tuấn Minh cũng bị trách phạt như không, bèn nói đỡ lời:

- Tiểu bối luyện công tẩu hỏa, đa tạ Tuấn Minh đã tương trợ.

Nghĩa Đảm Kim Qua Thạch Hoán an tâm nói:

- Như vậy thì tốt!

Tuy nói vậy nhưng khuôn mặt vẫn nghiêm nghị, ánh mắt trừng nhìn Tuấn Minh và Ngọc Trân một cái.

Thạch Tuấn Minh trong lòng cảm kích Hiểu Trúc vô hạn, muốn ngỏ lời bày tỏ nhưng không dám nên đứng yên không nói gì, chỉ thở dài ra!

Dương Sát Lý Thiếu Thần cười vui vẻ nói:

- Chỉ có một vị vô danh anh hùng, chỉ vì người mà tiểu nha đầu này đã biến lặn của ta một viên Hồi Xuân Tái Tạo Hoàn.

Vừa nói ánh mắt lão vừa nhìn vào người Ngọc Trân.

Thạch Ngọc Trân nghe nói bèn bẽn lẽn cúi đầu rồi lấy trong túi áo ra một vị linh đan hồng quang lấp lánh đưa về phía Lý Thiếu Thần nói:

- Lý gia gia thật tình! Lấy đi! Ai biển lận viên Hồi Xuân Tái Tạo Hoàn của hần.

Lý Thiếu Thần tiếp lấy, cười lên “kha kha...” nói:

- Hiểu Trúc mau đa tạ Ngọc Trân cô nương đi!

Hiểu Trúc từ trong những lời này cũng lãnh hội được hảo ý của Ngọc Trân miệng nói cảm tạ thì đã bị Nghĩa Đắm Kim Qua Thạch Hoán cản lời nói:

- Phương tiểu hiệp, không nên làm thế, chỉ cần coi huynh muội chúng nó như là huynh muội của tiểu hiệp cũng đã phúc cho chúng nó rồi!

Thực tình với nhãn quan của Thạch lão nhân đã nhìn ra tiền đồ tương lai của Hiểu Trúc sẽ vô cùng rực rỡ, nên lão nhân đây mà phó nhị vị tôn tử của mình trong lòng lão rất vui mừng.

Lý Thiếu Thần cũng nói bồi vào:

- Tuấn Minh, Ngọc Trân còn chưa tham kiến Trúc ca ca sao!

Phương Hiểu Trúc thật bất ý, tuy cũng đã có ý này nhưng không ngờ nhị vị lão tiền bối này quay lại thúc bách như vậy, lúc này nghe Lý Thiếu Thần bồi thêm thuận thủy buông thuyền nên chấp tay hướng về Tuấn Minh và Ngọc Trân nói:

- Hai vị không chê ca ca ta chứ?

Hai lão gia mãi cười thỏa mãn, Ngọc Trân và Tuấn Minh then thùng gật đầu đồng ý Hiểu Trúc làm ca ca.

Bọn họ năm người hàn huyên nói cười tự nhiên vui vẻ đến bỏ quên cả bốn người Quả Phong Kiếm Khách qua một bên.

Lại nói Quả Phong Kiếm Khách Cổ Thận và Ngọc Phiên Lam Bào trước đây đã có duyên gặp qua Nghĩa Đắm Kim Qua Thạch Hoán, hiện tại lần này lại được diện kiến trong lòng rất phấn khởi, nhưng chỉ là hậu bối nên không dám mạo phạm thất lễ nhiều động, chỉ mặc nhiên đứng bên chờ cơ hội tiến lên tham kiến.

Lúc ấy thấy bọn họ cười đùa vui vẻ cũng đã lâu, thấy đã đến lúc tham kiến cả hai đồng cửa bộ tiến lên trước mặt Nghĩa Đắm Kim Qua cung mình thi lễ nói:

- Văn bối Cổ Thận và Thượng cung Văn Long bái kiến Thạch lão tiền bối!

Nãy giờ mãi hàn huyên Nghĩa Đảm Kim Qua không để ý tới những người này, bỗng nhiên thấy trước mặt bước tới nói như vậy bèn nhìn kỹ lại, đột nhiên cười lớn lên nói:

- Thì ra nhị vị lão đệ, đã có đến mười mấy năm không gặp, chúng ta tất đã già cả rồi! Nào đến đây...! Đến đây...! Để ta giới thiệu hai vị với một vị lão tiền bối...

Lúc lão ta nói không giới ý, tự nhiên trong lúc này chốn này lại lộ ra chân phận của mình. Lý Thiếu Thần nhú mày nhìn lão nói:

- Lão đệ có lời gì cứ nói hết ra, tiểu huynh trừ phi không gặp người thì thôi, gặp người rồi thì không còn đổ kỵ gì nữa!

Quải Phong Kiếm Khách Cổ Thận Ngọc Phiên Lam Bào Thượng Cung Văn Long lắng tích giang hồ đã mười mấy năm, nghe lời nói dạo đầu của người này như đã quen qua, tâm niệm thầm nghĩ một lát bỗng như sực nhớ ra một người đồng ngục nhiên nói lớn lên:

- Vị tiền bối này là Lư Sơn Lý lão tiền bối chăng!

Bọn họ không dám xưng chính danh Dương Sát nên cố ý mượn hai chữ Lư Sơn để tỏ ra sự kính nể.

Dương Sát Lý Thiếu Thần nói:

- Lão phu ra chính là Dương Sát Lý Thiếu Thần, không biết các vị đến đây có chuyện gì?

Quải Phong Kiếm Khách trước tiên dẫn tiến Vương Ốc Tiêu Ẩn Chu Trường Thái và Vân Trung Thanh Ứng Liễu Như Yên kiến qua, rồi mới cúi đầu cung kính nói:

- Chúng vãn bối nhưng vì xuất thời hiếu đệ nghe truyền thuyết trên giang hồ mà kéo nhau tới đây, không nghĩ xúc phạm đến cấm lệnh của tiền bối, ngưỡng mong tiền bối khoan dung!

Dương Sát đưa ánh mắt qua bốn người một lượt, nghiêm mặt nói:

- Thế thì bây giờ các vị cứ tự tiện trở về đi!

Hiển nhiên lời này lão đã có ý ngầm trách bọn họ, không muốn quấy đến chuyện luyện công của Phương Hiểu Trúc.

Vân Trung Thanh Ứng nãy từ đầu đến giờ mưu đồ đã bị bại lộ, bấy giờ cũng đã ngầm thấy trộm được một cuốn bí kíp đã nhiều lần muốn chuẩn khỏi đây

nhưng vẫn chưa có cơ hội. Lúc này nghe Lý Thiếu Thần nói như vậy trong lòng mừng khắp khởi vội vàng nói:

- Văn bối xin tuân mệnh!

Vương Ốc Tiêu Ẩn trước đây đã ngỡ nối giáo cho tặc nên bây giờ trong thâm tâm rất thẹn, cứ đứng lưỡng lự đi cũng dở, ở cũng dở, bỗng nhiên như đứt khoát cây rìu phạt đứt một cây trúc tự làm cây chống để chống thuyền qua hồ.

Dương Sát Lý Thiếu Thần đột nhiên “hừ...” một tiếng lạnh lùng, rồi quày người đi về thạch động.

Duy còn lại Quả Phong Kiếm Khách Cổ Thận và Thượng Cung Văn Long, một người là đứng đầu trong tứ đại hộ pháp của Hoa Sơn Phái và một người là sư đệ của chủ môn phái Thanh Thành thân phận trên giang hồ đều không nhỏ. Thấy Dương Sát Lý Thiếu Thần thái độ không vui, không có một lời mời vào thạch động, cả hai lúc này tiến thoái lưỡng nan. Điều này chẳng qua bọn họ nhận một chút bốc đồng hứng lên mà nhập bọn với ác đồ, bây giờ mới phải trả giá cho chuyện này!

Đứng lặng một hồi lâu, cả hai bỗng thở dài ra rồi trầm mặc quay người bước đi về phía bờ hồ.

Nghĩa Đảm Kim Qua Thạch hoán trong lòng vẫn có ý lưu khách nhưng lại hiểu rất rõ tính tình của Lý Thiếu Thần nên không dám, bèn đưa mắt nhìn Phương Hiểu Trúc ngẫm muốn nhờ Hiểu Trúc tìm cách khuyến dụ Lý Thiếu Thần.

Phương Hiểu Trúc trước đó đối với hai người này cũng đã có thiện ý, nay lại thấy cả hai trong tình thế khó xử, đã vậy lại còn Thạch Hoán ngẫm ý như vậy, bèn nhanh bước tiến tới Lý Thiếu Thần nói:

- Lý gia gia Cổ lão tiên bối và Thượng Cung lão tiên bối “Đồng nhi lưu bất hợp ác tính” (theo bè nhưng không nhiễm ác tính) đã ngầm giúp đỡ bảo hộ cho văn bối rất nhiều nếu không thì văn bối cũng phải gặp nhiều chuyện rắc rối, đối với văn bối là ân nhân há lại không mời vào thạch động dùng vài chén trà sao?

Hiểu Trúc tuy nói rất nhỏ chỉ cố cho Lý Thiếu Thần nghe, nhưng cũng đủ cho Quả Phong Kiếm Khách và Ngọc Phiên lam bào nghe thấy, cả hai người trong lòng rất cảm kích vị thiếu niên nhỏ tuổi hào hiệp này.

Lý Thiếu Thần lúc ấy nghe Phương Hiểu Trúc nói như vậy, bèn dừng chân trầm ngâm một chốc rồi quay người lại nói:

- Lão phu thô lỗ thất lễ, mong hai vị bỏ quá cho!

Lão vừa nói vừa đi trở lại bờ hồ, đồng thời ôm quyền xá mấy cái, lời lão rất khiêm tốn, làm cho Quả Phong Kiếm Khách và Ngọc Phiên lam bào mặt rạng lên.

Cả hai vội vàng cong người chấp tay thi lễ nói:

- Chúng đặng, văn bối đã kết giao bằng hữu không cần thận chẳng trách tiền bối nổi giận, dám đâu nhận lấy lễ của tiền bối e rằng đắc tội!

Nghĩa Đảm Kim Qua cười phá lên nói:

- Nhị vị cũng không nên đa lễ, chúng ta đi vào thạch động nói chuyện nhiều hơn!

Lúc ấy Dương Sát Lý Thiếu Thần cử bộ đi trước rồi đến Thạch Hoán Quả Phong Kiếm Khách và Ngọc Phiên lam bào lục tục theo sau. Chính lúc hai vị đi sau cùng này chuẩn bị bước vào thạch động thì bỗng nghe Thạch Ngọc Trân nói lớn:

- Trúc ca ca, ca ca có cả thấy bao nhiêu cuốn sách?

Phương Hiểu Trúc nói:

- Ba trăm sáu mươi lăm cuốn!

Vậy thì không được để cho họ đi! Sách thiếu mấy cuốn!

Nguyên bọn họ hai người trong khi nói chuyện đã đem cả hai bọc kỳ thư ra đếm lại.

Quả Phong Kiếm Khách và Ngọc Phiên Lam Bào nghe xong mặt nóng lên, bọn họ tuy không trộm kỳ thư trong người nhưng trong lòng cũng thấy hổ thẹn tự nhận là bị tình nghi, nên đành dừng chân bên ngoài thạch động đưa mắt nhìn nhau.

Do Thạch Tuấn Minh nói lớn đã lọt vào tai Vân Trung Thanh Ứng Liễu Như Yên, thị là con người xảo trá giảo hoạt, tâm niệm nhất động, nhanh như cắt đã đem kỳ thư trong mình giấu vào khóm trúc kế bên.

Vương Ốc Tiểu Ẩn lại là con người thật thà khù khờ đến nỗi đứng bên cạnh thị ta mà cũng không phát giác ra được.

Vân Trung Thanh Ứng Liễu Như Yên ung dung đi xuống chiến thuyền con làm như vô sự.

Chu Trường Thái tính tình cương trực, thẳng thắn ngăn Liễu Như Yên lại nói:

- Liễu cô nương, chúng ta không thể đi, chuyện này phải làm cho minh bạch!

Liễu Như Yên dừng bước quày người lại vờ làm do dự, nghiêm túc nói:

- Chu huynh nói hữu lý, ta nhất thân thanh bạch há để người coi thường sao!
Nói xong bèn đi trở lại.

Phương Hiểu Trúc thấy hai người thần thái ung dung tự tại, bất giác đôi mày chau lại, ánh mắt đưa nhìn huynh muội nhà họ Thạch.

Tuấn Minh và Ngọc Trân không cần khách khí, cười lên khanh khách rồi mỗi người chạy đến bên người Liễu Như Yên nói lớn:

- Liễu tiên bối!

Hàm ý trong lời nói đã rõ.

Liễu Như Yên nhoẻn miệng cười nói:

- Tiểu muội muội, đi!

Dứt lời, thị bước nhanh lui sau một khóm trúc, không hề có một chút lưỡng lự!

Chu Trường Thái thấy chuyện xét người này quả là một chuyện nhục nhã không chịu được, giận tái mặt lên đôi mắt rực lửa, xông đến trước mặt Tuấn Minh quát;

- Tiểu cẩu, ngươi mà động đến ta ta cho một rìu chết ngắt!

Thạch Tuấn Minh nghe quát dừng bước lại, thanh nhị tướng kim qua vung ngang nộ khí nói:

- Tiểu gia cũng đang muốn cho ngươi nếm một đòn kim qua này đến đây!

Quải Phong Kiếm Khách và Ngọc Phiên lam bào đương nhiên không để cho hai người kia xung đột lẫn nhau, Cổ Thận lên tiếng ngăn lại:

- Chu huynh nam nhi hán tử thanh bạch là điều cần thiết!

Chu Trường Thái khí trực can trường nói:

- Ta nam nhi hán tử đánh thiên lập địa, há nhị vị lão ca cũng không tin nữa sao?

Quải Phong Kiếm Khách và Ngọc Phiên Lam Bào hai người không biết phải nói sao đành thở dài, Cổ Thận nhìn Tuấn Minh nói:

- Hai người chúng ta cũng đã có bước vào thạch động, mời Thế huynh trước tiên xét chúng ta cho!

Nói xong người nào cũng tự động tháo đai lưng và ngoại y của mình ra

Phương Hiểu Trúc thấy vậy vội vàng nói lớn:

- Nhị vị lão tiền bối...

Chưa dứt câu đã nghe từ trong thạch động tiến Dương Sát Lý Thiếu Thần vọng ra:

- Thật là hảo hán! Chu lão đệ xin hãy vào trong thạch thất mạn đàm vậy!

Chu Trường Thái nghe nói hơi sững sờ lặng người không nói gì thêm, nộ khí trong người hơi lắng dịu.

Tiếp đến giọng của Nghĩa Đảm Kim Qua nói:

- Chu lão đệ, chớ hiểu nhầm ý của lão ca ca! Xin hãy vào đây.

Trầm tư một hồi rồi quày người theo Quả Phong Kiếm Khách Cổ Thận và Ngọc Phiên lam bào Thượng Cung Văn Long đi vào thạch động.

Lúc này Thạch Ngọc Trân và Liễu Như Yên đã từ sau khóm trúc đi ra. Liễu Như Yên thần thái như thường, không hề tỏ thái độ gì khó chịu với việc xét người này, cười “hic hic” nói:

- Đã xét rõ ràng minh bạch, tại hạ xin cáo từ!

Xong nhảy phóc xuống thuyền chong đi vèo vèo.

Chuyện xét người đã xong nên mọi người không nói gì được nữa, đành để cho thí chủ tự do đi, trong chớp mắt đã thấy thị qua bờ bên kia.

Bọn Hiểu Trúc ba người đưa mắt nhìn theo thị cho đến khi thị lên bờ khuất đi sau dãy núi.

Thạch Ngọc Trân lắc đầu nói:

- Nhìn tình hình này kẻ trộm kỳ thư nhất định phải là gã Đơn Chuởng Khai Sơn ngô hùng đã nhảy xuống nước đào tẩu!

Phương Hiểu Trúc thở dài nói:

- Không ngờ được tên Ngô Hùng đó lại là gian tặc tham ác như vậy!

Dừng lại một lát lại nhìn huynh muội họ Thạch nói:

Chúng ta nên đi vào thạch thất đi!

Khi bọn họ đã đi vào thạch động, lát sau Liễu Như Yên đã trở lại ngay khóm trúc trước đó đã giấu kỳ thư lên lấy đem đi.

Nguyên thị gian manh đã không bỏ đi mà nấp người bên kia bờ quan sát tình hình chờ đến khi có cơ hội bèn ra tay trộm lại.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>